

ΒΙΕΝΝΗ ΚΑΙ ΜΠΟΥΡΓΚΧΑΟΥΖΕΝ ΜΑΪΟΣ 2023

3.5 Έχουμε μια υπέροχη επισκέπτρια, η Dagmar είναι εδώ! Είμαστε πολύ χαρούμενοι και είναι αυτονόητο ότι κάνουμε κάτι ωραίο μαζί. Πηγαίνουμε λοιπόν μαζί της και με τη Μάρθα στο Polt Bayrisch Pub και περνάμε μια διασκεδαστική βραδιά. Εκεί είναι πάντα διασκεδαστικό. Μόλις πριν από λίγες ημέρες ο Berni, ο ιδιοκτήτης, κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες επειδή ήθελε να τον ζωγραφίσω. Λοιπόν, πολλοί το θέλουν αυτό...



«Μπάμπσι, κοίτα! Με ζωγραφίζεις;»

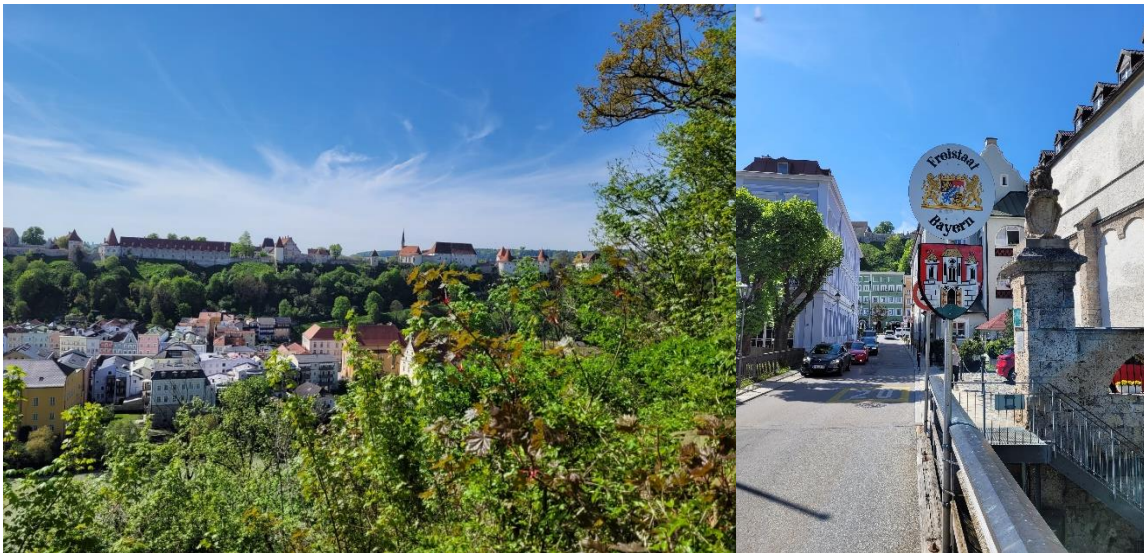
4.5 Η Dagmar, ο Γιώργος κι εγώ παίρνουμε το πρωινό μας και μετά ξεκινάμε για τη συνάντησή μας με τον Hans, την Tanja, την Esther και τον Helmut. Πηγαίνουμε στο Hochburg-Ach, το οποίο βρίσκεται απέναντι από το Burghausen και, εκτός από τη φανταστική θέα του κάστρου, διαθέτει επίσης έναν ωραίο ξενώνα με σκεπαστή βεράντα. Μπορεί κανείς να κάθεται άνετα έξω σε όλες τις καιρικές συνθήκες, πράγμα που θα είναι υπέροχο. Αυτό πιστεύουμε...

Αφού βγούμε από τον αυτοκινητόδρομο, περνάμε μέσα από ένα όμορφο τοπίο με χωράφια με φωτεινή κίτρινη ελαιοκράμβη και μόνο το GPS μπορεί να μας αποσπάσει από τον θαυμασμό μας, αποδεικνύοντας ότι μπορεί να προφέρει τα πάντα, αλλά και τα πάντα λάθος. Το Marchtrenk γίνεται Mártsch-Trenk, άρα σήμερα μιλάει αγγλικά... Στο Ranshofen μας ανακοινώνει ότι βρισκόμαστε στην οδό Lamprechtshausener, τι συγκλονιστικό μήνυμα,

τι συγκινητική στιγμή! Όταν ανακοινώνει ότι βρισκόμαστε στην οδό Benno-Mayer, σχεδόν δεν μπορούμε να κρατηθούμε άλλο...

Νωρίς το απόγευμα φτάνουμε στο Waldgasthaus και ανακαλύπτουμε ότι δεν υπάρχει πιστολάκι μαλλιών στα δωμάτια μας. Κανένα πρόβλημα, η Esther και ο Helmut θα μας φέρουν ένα αύριο. Κατά τα άλλα, όλα θα είναι τέλεια στα διαμερίσματά μας... Πιστεύουμε...

Κατεβαίνουμε μια απότομη σκάλα για να συναντήσουμε τον Hans και την Tanja στο Burghausen και μαγευόμαστε από την όμορφη θέα του ποταμού Salzach, του χωριού και του κάστρου. Οι ντόπιοι συνηθίζουν να λένε: «Οι Βαυαροί έχουν το κάστρο, αλλά εμείς έχουμε τη θέα».

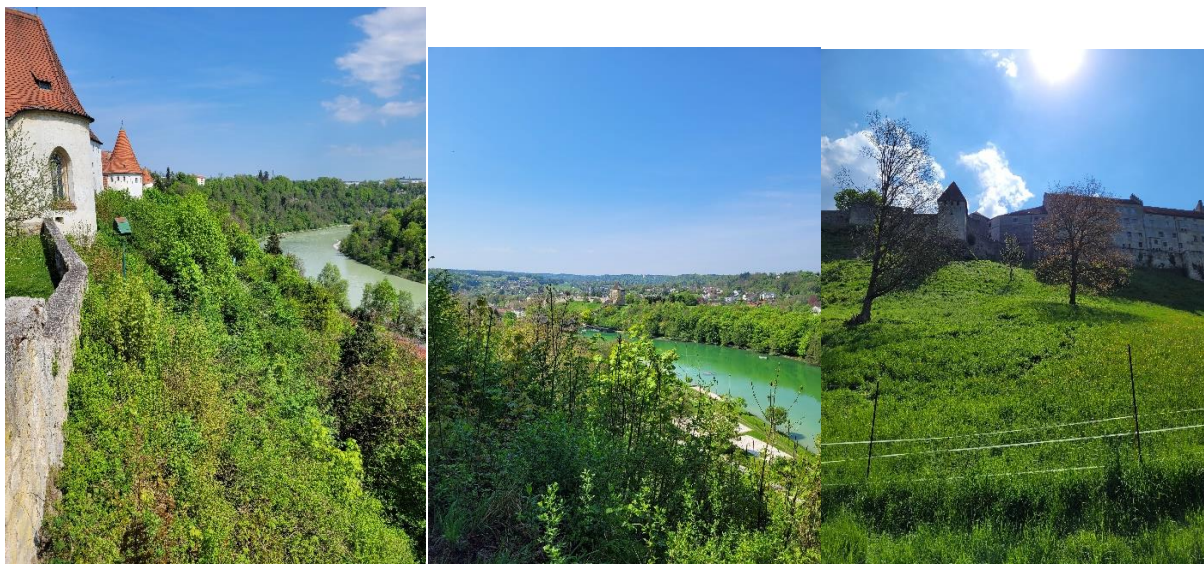


Στο Burghausen γιορτάζουμε την επανένωσή μας με τον Hans και την Tanja. Καθόμαστε στον ηλιόλουστο κήπο ενός εστιατορίου, πίνουμε μπίρες και τα λέμε. Αργότερα ανεβαίνουμε τον λόφο και κατευθυνόμαστε προς το χώρο στάθμευσης του Carlo. Ο Carlo είναι το τροχόσπιτο του Hans και της Tanja. Το θαυμάζουμε καθώς πρέπει και στη συνέχεια παίρνουμε έναν υπνάκο, γιατί με τόσο ωραία παρέα σε μια τόσο άνετη βεράντα θα έχουμε σίγουρα μια μακριά βραδιά...

Η βραδιά δεν διαρκεί και τόσο πολύ, μέχρι τις 8:45 μ.μ. για την ακρίβεια, γιατί ξαφνικά ένας πλαστικός τοίχος γκρεμίζεται και τελειώσει ο αέρας, η θέα κ.λπ. Η Dagmar καταφέρνει την τελευταία στιγμή να αρπάξει την τσάντα της από τα κάγκελα, αλλά δυστυχώς, είναι πολύ αργά για το μπασέ στο διπλανό τραπέζι, η ουρά του έχει κοπεί. Πιθανότατα θα είναι στο μενού της επόμενης ημέρας. (Αυτό είναι ψέμα, φυσικά, αλλά κάνει την ιστορία πιο συναρπαστική). Το γεγονός ότι δεν επιτρέπεται πλέον το κάπνισμα μας ενοχλεί μόνο για λίγο, γιατί ούτως ή άλλως το εστιατόριο κλείνει στις 10 το βράδυ. Παίρνουμε λοιπόν από 2 μπύρες ο καθένας και καθόμαστε στο μπαλκόνι. Εκεί απολαμβάνουμε τη θέα και απορούμε που κανείς δεν μας έχει χαιρετήσει ακόμα. Πήραμε τα κλειδιά του δωματίου από τον σεφ, μια σερβιτόρα με άγριο τατουάζ μας εξυπηρέτησε το βράδυ, και η κάπως ταλαιπωρημένη κυρία που μας μίλησε για το δίλημμα της απαγόρευσης του καπνίσματος λόγω πλαστικού τοίχου δεν μας συστήθηκε ούτε αυτή, αν είναι η ιδιοκτήτρια. Δεν πειράζει, αύριο, σίγουρα...



5.5 Πηγαίνουμε στο Burghausen και περπατάμε λίγο, μέχρι που ξαφνικά ανακαλύπτουμε την Dagmar, τον Hans και την Tanja, οι οποίοι μόλις περπατούν στη γέφυρα Salzach για να εισβάλουν στη Βαυαρία. Ανεβαίνουμε μαζί στο κάστρο και απολαμβάνουμε την όμορφη θέα, αυτή τη φορά απ' την άλλη μεριά.



Μετά από μια εκτενή βόλτα στους χώρους του κάστρου - χωρίς να επισκεφθούμε το μουσείο βασανιστηρίων, μένουμε στο Waldgasthaus, αυτό φτάνει - καθόμαστε στον ηλιόλουστο κήπο του Augustiner Bräu, όπου λίγο αργότερα φτάνουν και η Esther και ο Helmut. Σήμερα είναι η 18η επέτειος γάμου του Hans και της Tanja, και πίνουμε μια μπύρα για να το γιορτάσουμε. Διαφορετικά, σίγουρα δεν θα είχαμε πει τίποτα!

Το απόγευμα γίνεται ένα γαμήλιο πάρτι στο Waldgasthaus, οπότε καθόμαστε έξω σε ένα ξύλινο τραπέζι κάτω από ένα δέντρο και πίνουμε μπύρες. Λέμε ο ένας στον άλλον ιστορίες για το πώς δουλεύαμε φίλους, και νομίζω ότι η ιστορία που κερδίζει είναι του Helmut: η Esther, αυτός, η Eva και ο Wollli πήραν κάποτε το τρένο για την Κάτω Αυστρία και κάποια στιγμή το τρένο σταμάτησε στη μέση της γραμμής ανάμεσα σε δύο κατοικησινάκια. Τότε ο Helmut έτρεξε πίσω στην Εύα και τον Wollli και φώναξε: «Ινδιάνοι!» - Ο Wollli με μεγάλα μάτια: "Αλήθεια;"

Το βράδυ, η γαμήλια παρέα διαλύεται και μας επιτρέπεται να καθίσουμε στη βεράντα του Waldgasthaus. Σήμερα οι πλαστικοί τοίχοι είναι ανοιχτοί, οπότε ο Helmut παραγγέλλει ένα τασάκι. Ο αδύνατος σερβιτόρος γεμάτος αμέτρητα τατουάζ με το καρό καπέλο και το επώνυμο μπλουζάκι φωνάζει: "ΟΧΙ!" και φεύγει. Αργότερα, το υποτιθέμενο αφεντικό έρχεται και αίρει ξανά την απαγόρευση του καπνίσματος του «συμπαθητικού» νεαρού. Έτσι αποφεύγω να ανάψω φωτιά στα γένια του. Μετά το δείπνο καθόμαστε για πολλή ώρα και περνάμε μια διασκεδαστική βραδιά μέχρι που μια γιγαντιαία καταιγίδα μας διώχνει τελικά. Ευτυχώς είναι ήδη μεσάνυχτα, ώρα για ύπνο τέλος πάντων, γιατί σύμφωνα με το γκαρσόνι θέλουμε να πάρουμε πρωινό σε ανάρμοστη ώρα, δηλαδή στις 9.30 το πρωί. «Εδώ οι πελάτες φεύγουν από το σπίτι στις 6 το πρωί», μας ενημερώνει χωρίς να τον ρωτήσουμε. «Ναι, έτσι κι αλλιώς», είναι η απάντησή μας, την οποία επί τέλους καταπίνει.



«Ο καλός ο σερβιτόρος από τον οποίο δεν ξέρουμε τι επάγγελμα έχει».

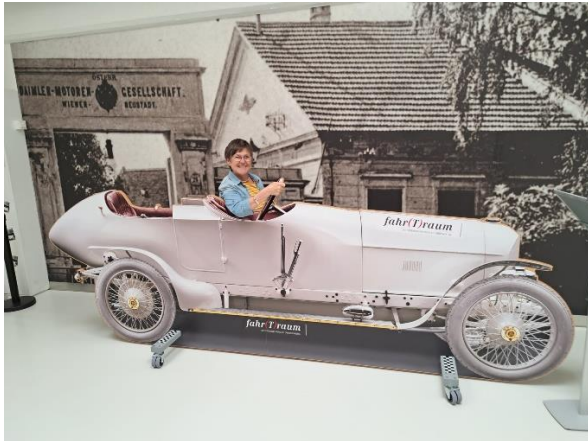
6.5 Την ώρα του πρωινού απολαμβάνουμε την παρουσία του «αγαπημένου» μας σερβιτόρου και μιας μη φιλικής ηλικιωμένης γυναίκας που δεν συστήνεται. Αργότερα μαθαίνουμε ότι είναι η μητέρα του ιδιοκτήτη. Ο Helmut μας προτείνει να καθίσουμε στη βεράντα, αλλά βρίσκουμε ότι κάνει πολύ κρύο έξω. “Δεν έχετε αυγά!», μας λέει και η μητέρα του ιδιοκτήτη φωνάζει: «ΟΧΙ! ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΜΟΝΟ 4,75 ΕΥΡΩ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΤΙΜΗ ΔΕΝ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΑΥΓΟ!» Ξεκαθαρίζουμε την παρεξήγηση και εκείνη φεύγει. Δυστυχώς, η καφετιέρα δεν λειτουργεί και ο «αγαπημένος» μας σερβιτόρος αρχίζει να προσπαθεί να τη φτιάξει, όχι χωρίς να λυπάται τον εαυτό του. «Ω, όταν η καφετιέρα δεν λειτουργεί, αυτό είναι το χειρότερο πράγμα στο πρωινό». Γι' αυτόν ή για εμάς; Ο Helmut ρωτάει αν τα ψωμάκια είναι φρέσκα. «ΟΧΙ!» φωνάζει. «ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΙΣ 6 Η ΩΡΑ. ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΥΡΝΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΟΣ ΤΕΤΟΙΑ ΩΡΑ!» Τότε η σπιτονοικοκυρά επανεμφανίζεται και ο Helmut τη ρωτάει αν έχει εφημερίδα. «ΟΧΙ!» φωνάζει εκείνη. Φαίνεται ότι το «ΟΧΙ» είναι η αγαπημένη λέξη τους. Μετά η σπιτονοικοκυρά ρωτάει την Esther αν είμαστε ευχαριστημένοι. Η Esther απαντά ότι η θέα είναι ακόμα τόσο όμορφη όπως παλιά. Ο τόνος της είναι λίγο απότομος...

Παρατηρούμε ότι χθες χρεωθήκαμε για κάποια ποτά που δεν καταναλώσαμε. Πριν όμως διαμαρτυρηθούμε, θέλουμε να μιλήσουμε με την Dagmar, τον Hans και την Tanja για να δούμε αν μπορεί να τα έχουν πει αυτοί και να μην έχουν πληρώσει ακόμα.

Το πρωινό συνεχίζεται με «ευχάριστο» τρόπο, γιατί τώρα τηλεφωνεί μια γυναίκα και ζητάει συγγνώμη από το Γιώργο επειδή δυστυχώς χτύπησε το αυτοκίνητό του το πρωί. Είμαστε σοκαρισμένοι και από αυτό! Αλλά ευτυχώς πρόκειται μόνο για μια σχεδόν αόρατη ρωγμή σε έναν από τους πίσω ανακλαστήρες, οπότε δεν υπάρχει δράμα.

Μετά το πρωινό, η καθαρίστρια μας ρωτάει απότομα: «Θα μείνετε άλλη μια νύχτα, έτσι δεν είναι;» Απαντάμε καταφατικά, σκεπτόμαστε ότι ρωτάει, γιατί θέλει να καθαρίσει το δωμάτιό μας.....

Σήμερα οδηγούμε στη λίμνη Mattsee, όπου ο Helmut, η Esther, ο Hans και ο Γιώργος επισκέπτονται το Μουσείο Porsche. Η Dagmar, η Tanja και εγώ πηγαίνουμε στο μεταξύ μια βόλτα στη λίμνη, οπότε όλοι έχουμε το ιδανικό πρόγραμμα.



Αφού επισκεφθούμε το καφενείο του κάστρου, επιστρέφουμε στο Waldgasthaus, αλλάζουμε και κατευθυνόμαστε κατευθείαν προς το μπαράκι Salzachstüberl. Αυτό φαίνεται να είναι απλώς ένα σνακ-μπαρ, αλλά οτιδήποτε είναι καλύτερο από ένα ακόμη βράδυ στο Waldgasthaus. Σε αντίθεση με αυτά που περιμέναμε, το δωμάτιό μας δεν έχει καθαριστεί: Τα κρεβάτια έχουν στρωθεί (δηλαδή τα παπλώματα έχουν ριχτεί στο κρεβάτι) και η μπαλκονόπορτα είναι ορθάνοιχτη. Τα καλάθια με τα απορρίμματα είναι γεμάτα και η πετσέτα δαπέδου στο μπάνιο είναι μαύρη, οπότε η καθαρίστρια πρέπει να ήταν εκεί, απλά δεν ξέρουμε για ποιο λόγο...

Είμαστε πολύ ευτυχισμένοι στο Salzachstüberl, γιατί βρίσκουμε το μοναδικό ελεύθερο τραπέζι με χώρο για 7 άτομα! Είμαστε πανευτυχείς, γιατί η ιδιοκτήτρια και το προσωπικό έχουν καρδιά και χιούμορ. Ο Helmut παραγγέλνει ένα καλαμάκι με το ψητό κοτόπουλό του και του φέρνουν όντως ένα. Αργότερα τον λένε τον πελάτη με τα ειδικά αιτήματα. Σχολιάζουν επίσης την επιλογή του ποτού του: «Γίνεσαι καλύτερος. Πρώτα ένα Radler (μπύρα με γκαζόζα), μετά μια καθαρή μπύρα, τι ακολουθεί;» Ο Helmut ρωτάει αν υπάρχει κάποιος ξενώνας κοντά, ώστε να μπορέσουμε να επιστρέψουμε χωρίς να χρειαστεί να

μείνουμε στο Waldgasthaus. Η σερβιτόρα δεν ξέρει, οπότε της λέει ότι τότε θα μείνουμε μαζί της. «Ναι, ευχαρίστως», λέει, «αλλά δεν θα είστε ευχαριστημένοι, μένω τρία τέταρτα της ώρας από εδώ». Παρόλο που η ταβέρνα κλείνει στις 9 το βράδυ και πρέπει να οδηγήσει τόσο μακριά, μένει μαζί μας μέχρι τα μεσάνυχτα και κουβεντιάζει μαζί μας. Είμαστε ενθουσιασμένοι από τόση εγκαρδιότητα και χαιρόμαστε που μπορούμε να ζήσουμε μια τόσο όμορφη βραδιά. Εκτός αυτού: Η θέα από εκεί είναι ακόμη πιο φανταστική από ό,τι από το Waldgasthaus. Εδώ είναι μερικά δείγματα.







7.5 Πρωινό στο Waldgasthaus. Μια αποφασιστική σερβιτόρα πείθει τον ιδιοκτήτη να μας επιστρέψει τα λανθασμένα χρεωμένα ποτά. Ήμασταν έτοιμοι να γράψουμε κακή κριτική, αλλά μετά από αυτή την ωραία υποχώρηση έχουμε πάλι φιλική διάθεση... μέχρι που μας φωνάζει η καθαρίστρια στις 10.01 π.μ. ότι τα δωμάτια ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΔΕΙΑΣΟΥΝ ΣΤΙΣ 10 π.μ.. Είμαστε τόσο σοκαρισμένοι που ξεχνάμε να της δώσουμε φιλοδώρημα.....

Φεύγοντας, ευτυχώς δεν βλέπουμε κανένα μέλος της «αγαπημένης οικογένειας», αποχαιρετάμε μόνο την φιλική σερβιτόρα.

Ξέρουμε τώρα γιατί οι άλλοι πελάτες φεύγουν από το σπίτι στις 6 το πρωί... βιαστικά...

Έχουμε όμορφο καιρό για ταξίδι και η κίνηση είναι μικρή, οπότε επιστρέφουμε όλοι στο σπίτι μας με ασφάλεια και ανυπομονούμε ήδη για το επόμενο ταξίδι μας!

